

Mối tình đầu của tôi

Trên đời này có lẽ không có quán cà phê nào ngon hơn quán cà phê ấy và trên đời này có lẽ cũng không có ai xinh đẹp bằng nhỏ ấy. Tương tự như vậy, trên đời này có lẽ không có ai ái mộ nhỏ ấy bằng tôi. Đó là 3 điều “nhất trên đời” mà dường như không một ai trong lớp học lại chẳng đồng ý với tôi được.

Bởi thế cho nên suốt 3 niên học vừa qua ở bậc Đại học tôi cứ mang tai tiếng là một tay nghiện cà phê thứ thiệt. Ủ! Mà thà rằng cứ “nghiện” đi, nghe nó còn đỡ chướng tai hơn là “tông si”, “lý tình tang” và còn tệ hơn nữa là “chà bóng”, “khô keo”. Tôi đã và đang trở thành một đề tài rất gọi hứng cho đám bạn ác mồm ác miệng có máu sáng tạo từ ngữ, bóp méo văn học và sát thủ thơ ca, chẳng hạn như:

“Hôm qua uống nước đầu làng

Cái quần rách đít mà chàng không hay

Có may thì đưa em may

Hay là chàng để giả ngây giả khờ”

Đúng là nhất quỷ nhì ma thứ ba... tui nó! Nhưng lùi bước trước dư luận là một hành động ngốc nghếch, nhất là trong trường hợp này sẽ thua trắng, sẽ trúng kế “khích tướng” của bọn ... “tiểu nhân”. Bởi vì chỉ cần tôi nhích ra một mi li mét thôi là sẽ tuột đi một dặm không vé khứ hồi. Tại sao vậy? Ất rằng một tên nào đó sẽ ngay lập tức học tốc nện mông vào chỗ trống ấy ngay chớ còn sao nữa. Xời ời! Mấy cái ghế mồn lẩn ở quán ấy đâu phải chỉ có mùi của mỗi mình tôi. Có đứa nào mà không “chà bóng”, có đứa nào mà chả “khô keo”. Cho nên đều đặn mỗi chiều - sau giờ ngồi mài đũng quần ở giảng đường - tôi lại tỏ ra bình thường, hân nhiên vác cây đàn guitar đến quán nhỏ ấy, thản nhiên “du ca từ thiện” và sau buổi “xướng ca vô hại” ấy tôi cũng thản nhiên chi “cà phê phí” một cách hào phóng hơn bất cứ nghệ sĩ nào trên cõi đời này. Thật ra thì buộc phải hào phóng thôi, bởi vì chung quanh tôi bao giờ cũng có một tá “cố động viên” ăn theo. Tôi rất cần sự cổ vũ khí thế còn chúng nó thì cần... giải khát. Sát cánh nhất mà cũng “sát thủ” nhất trong đám bạn có lẽ chính là thằng Hưng Khủng Minh. Gọi biệt danh “Khủng Minh” vì nó lăm mưu nhiều kế, quỷ khóc thần sầu, và đang đảm đương nhiệm vụ “cố vấn” cho tôi. Nó thường tình queo Number One, Red Bull, Pepsi, Coca Cola, cà phê sữa đá trong khi tôi chỉ dám nhắm nhấp đỡ một tách đen. Nó cũng hay tình queo bánh ngọt, bánh phồng, snack, khoai tây chiên... trong khi tôi phải “giữ bụng rỗng để gìn hơi”. Nhưng cái nhiệt tình ăn uống của nó không làm tôi lo lắng bằng cái nhiệt tình “cố vấn”. Lắm khi tôi có cảm tưởng rằng nó đang “cố quần” thì đúng hơn. Nhưng mặc! Muốn:

Qua sông phải bắc cầu kiều

Muốn quen... nhỏ ấy phải chiều Khủng Minh.

Thằng Hưng đã tuyên bố chắc như “đanh đóng gỗ lim” như vậy.

Thế rồi vào một ngày chủ nhật đẹp trời nọ, những sáng tác tuyệt vĩ đại của tôi đã làm nhỏ ấy rung động. Nhỏ bật cười không giấu được trong lúc tôi đang nức nở gào thét một bài tình ca thiết tha. Thấy vậy Hưng Khủng Minh toát mồ hôi lạnh ngửa mặt than “Muru sự tại đàn mà hồng sự tại nàng”.

Hôm sau, trong giờ nghỉ giữa tiết học, tôi và “cố vấn” thảo luận sôi nổi:

“Cố vấn”:

- Hồng! Hình như cô bé chỉ rung động có... đôi vai.

Tôi:

- Không! Khi con tim rung động thì đôi vai ắt phải rung động. Ta vẫn biết rằng cái nắp nồi rung leng keng thì chắc rằng ta cũng biết nước trong nồi đang sôi.

“Cổ vấn” cãi:

- Nhưng khi đôi môi bật ra tiếng hô hô ta biết người ấy đang... nhột chứ không phải xúc động.

Tôi cự:

- Người ta sẽ khóc khi cảm xúc dâng trào trước một đoạn nhạc nhưng sẽ cười khi cảm xúc dâng trào trước một nhạc sĩ tài hoa... tương lai.

“Cổ vấn” khoát tay:

- Nhưng hình như cô bé ấy có thói quen cười nhe cả lợi.

Tôi giậm chân:

- Thì thầy kệ cái hàm răng cời mở của người ta!

Cuối cùng “cổ vấn” đành chịu thua. Sau đó Khủng Minh lại đề ra kế hoạch:

- Chúng mình chơi kẻ nghi binh đã lâu, túi đã hao, tiền đã cạn... Bây giờ phải tiến công. Mà phải làm bộ “bỏ quên cây đàn”.

- Điên hay sao Khủng Minh ? Mà không nhầm lẫn giữa quán cà phê và tiệm cầm đồ đó chứ?

- Tao rất tỉnh táo là đằng khác. Nghe tao nói nè : Đây là kẻ “Tâm ẩn mộc cầm” nghĩa là trong cây đàn gỗ có trái tim chì. Mà viết thư “giao cảm” cho nàng, sau đó bỏ vào cây đàn còn cây đàn bỏ quên lại quán.

- Nhưng...

- Không nhưng nhị gì hết trời. Thời cơ đã đến, đã chín muồi như... mít rụng. Cô bé đã cười. Hãy nhảy ngay vào nụ cười ấy trước khi hai hàm răng của nàng ta cắn lại.

- Nhưng làm sao cô bé biết được có thư trong cây đàn guitar bây giờ?

- Dễ ẹc! Cột cái lục lạc vào lá thư. Tiếng lục lạc reo leng keng khi nhấc cây đàn lên sẽ gọi tính tò mò của cô bé.

- Nhưng kiếm đâu ra cái lục lạc bây giờ hả?

- Càng dễ ẹc! Trên cổ con chó của chú Năm bảo vệ trường.

- Nhưng làm sao...? Tao sợ... Nó sẽ cắn...

- Chuyện ấy tao lo cho. Mà chỉ cần chi cho tao ba gói khô mực cán sẵn và “cây đàn sinh viên” để tao thiết kế “bộ phận rung cảm”.

- Nhưng khô mực cán sẵn dùng để làm gì vậy Khủng Minh?

- Để chinh phục con chó Ki của chú Năm bảo vệ chó tào... chẳng lẽ tính công với mày à? Thôi vậy nha! OK, coi như xong!

Và rồi mọi việc đều tốt đẹp. Bài thơ tình yêu đầu tiên đã được tôi nắn nót suốt đêm không ngủ. Con Ki của chú Năm bảo vệ trường cũng ngoan ngoãn đóng góp chiếc lục lạc. Thăng Hưng cũng lo xong “bộ phận rung cảm” và cuối cùng cây đàn guitar nọ cũng được “bỏ quên” đúng lúc, đúng vị trí quy định theo kế hoạch “chinh phục trái tim người đẹp” của Khùng Minh vạch ra.

Mấy ngày sau ...

Buổi sáng của những ngày cuối đông ấy thật lạnh, tôi và Khùng Minh co ro bước vào quán. Cô bé vẫn ngồi sau quầy nhưng nét mặt dễ thương hôm nay sao bỗng hình như lạnh hơn mùa đông. Tôi chợt thấy mất bình tĩnh đến phát rét. Quay qua Khùng Minh, tôi định nhờ nó “cứu bồ” nhưng ô kìa, mặt nó cũng đang tái xanh, môi run run, mặt găm xuống đất. Khùng Minh hôm nay cũng “rét” đến vậy ư? Tôi dậm mạnh vào chân nó dưới gầm bàn ngằm nhắc nhở. Như chợt tỉnh, nó ngược lên nói nhỏ, giọng như tiếng muỗi kêu:

- Có lẽ hôm nay... thời tiết xấu... Mày hỏi... hỏi cây đàn lẹ đi rồi chuồn!

Trời ơi! Cái tài mồm mép của “cố vấn” đâu rồi?

Tôi đành phải liều vậy, bởi vì cây đàn là của tôi mà! Không quen được nằng thì cũng không thể mất được cây đàn guitar. Tôi thu hết can đảm:

- Nhỏ...ơ... Thảo ơi!

Cô bé đáp nhưng mặt vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ:

- Xin lỗi, các anh đến quá sớm nên nước chưa sôi, chờ tí nhé!

Thật là lạnh lùng! Thật là băng giá! Tôi khều thăng Hưng:

- Mày hỏi đi, Khùng Minh.

Hưng nhún vai đáp nhỏ:

- Thua! Khùng Minh không bằng ... Khùng Long.

Tôi lại phải lên tiếng:

- Ô...ơ!...Cây đàn của tôi... hôm nọ.

Tôi chưa nói dứt câu, cô bé đã đáp gọn lỏn:

- Nó bị bể rồi!

Trời đất! Tôi muốn té xỉu. Khùng Long? Thăng Hưng nói đúng. Đây quả là một cô ... Khùng Long xinh đẹp. Tôi thù người ra, chân tay như tê cứng. Ngay lúc ấy tôi nghe tiếng Khùng Minh gọi nhỏ:

- Quang! “Tầu vi thượng sách”.

Và nó vụt ra khỏi quán nhanh như cơn gió. Tôi muốn vụt chạy theo nó nhưng vẫn còn chìm trong trạng

nát thành những giọt sương li ti giá lạnh.

Nhưng tôi chợt nghe giọng cô bé gọi bên tai:

- Anh Quang nè!

Cô bé đã ngồi đối diện tôi từ lúc nào.

- Thảo... xin lỗi... Thảo sẽ đền cho anh Quang cây đàn khác nhen, được hông ?

Tôi muốn hét lên: Thôi đi, đồ... Khùng Long! Đừng vờ lỗi phải nữa. Bắt đền à? Đền bằng chính cô ư? Tôi không dám khảy cô đâu. Mà cô làm gì có tình ca mà khảy cơ chứ.

Nhưng tiếng lục lạc leng keng làm tôi giật bắn người lên. Cô bé để lên bàn chiếc lục lạc và mảnh giấy học trò xếp nhỏ:

- Xin lỗi... Thảo rất mến anh nhưng không thể làm theo những yêu cầu của anh được...

Tôi ngó người ra hỏi:

- Giấy gì vậy? Giấy... yêu cầu à? Tôi có... giấy yêu cầu gì đâu?

Cô bé cười rất tươi:

- Thì đây là lá thư của anh chứ còn gì nữa!

Tôi bỗng tỉnh hẳn người ra. Cái gì vậy? Sao có chuyện thay hình đổi dạng kỳ cục vậy. Tôi còn nhớ như in “lá thư” của tôi là một cuộn to tướng gồm 12 tờ giấy màu hồng ghi 10 bài nhạc và 2 bài thơ ký tặng riêng cho cô bé mà thôi, bởi tôi định viết thư nhưng cuối cùng cũng chả biết viết gì. Tôi chộp lấy mảnh giấy thô kệch ấy, đọc nghiêng ngáu mấy dòng như sau:

“Thảo ơi ! Thảo biết không, thằng Hưng hay đi uống cà phê với tôi thực tình nó yêu cô lắm! Những bài tình ca tuyệt vời ấy là của Hưng sáng tác hết. Tôi chỉ là tên “cố vấn” suốt mấy năm nay mượn tiếng hát tạm xài đỡ của mình để diễn cảm nhạc của Hưng với mong ước được làm nhịp cầu giao cảm giữa cô và nó... Hưng yêu cô đến bỏ ăn bỏ ngủ cả tuần nay... Tôi lo cho nó quá nên viết thư cho cô rõ, hãy viết thư cho Hưng cô bé nhé!...”

Cuối thư nó mạo chữ ký của tôi. Thằng xỏ lá! Đúng nét chữ của Khùng Minh. Tôi xé nát tờ giấy ném vào một góc, cô bé hốt hoảng:

- Ô kìa! Đừng giận Thảo. Thảo biết anh rất mến bạn nên muốn giúp bạn. Anh tốt lắm. Nhưng yêu cầu Thảo như thế là không nên. Tuổi của chúng ta còn nhỏ lắm mà anh cũng còn phải học cho xong Đại học thì chớ nên sớm nghĩ đến chuyện yêu đương, phải thế không? Anh nhớ chuyển lời Thảo đến anh Hưng như vậy nhen!

Tôi gật đầu và nhìn vào mắt cô bé, này giờ tôi đã thật bình tĩnh để khẳng định thêm một điều nữa là trên đời này không có nhỏ nào thông minh hơn nhỏ ấy. Nhưng lại một chút cô bé nói tiếp, giọng trở nên ngọt ngào kỳ lạ!

- Mà Thảo nói thật lòng nghe, Thảo không tài nào thương thức nổi những bài nhạc rên ư ử như đám ma, lời lẽ lại lắm cảm vụng về của anh ấy. Nếu anh thương bạn anh nên khuyên anh Hưng đừng sáng tác kiểu nhạc như vậy nữa, nghe chán muốn chết!... Riêng anh, Thảo rất mến tính hào phóng với bạn bè của anh,

Thảo đàn với nhé?

Tôi như tờ cung trắng rơi xuống, ngỡ ngàng buồn vui. Chợt nhớ tới cây đàn tôi hỏi:

- Nhưng tại sao Thảo lại đập bể cây đàn của tôi?

Cô bé bỗng cười khúc khích. Tiếng cười hồn nhiên thân thiện mà tôi chưa được nghe bao giờ:

- Ai dám đập cây đàn guitar của anh đâu? Tại anh vô ý để sát kẹt cửa, ai mà thấy được! Lúc đẹp quán Thảo cũng vô tình đóng mạnh cánh cửa thế là... Thảo hứa sẽ đền anh một cây guitar khác mà!

Những giọt sương cuối cùng của buổi sáng mùa đông đã tan biến. Tia nắng ấm đầu tiên đang dần trở lại từ bên kia địa cầu. Mùa xuân dần đến. Rồi sau đó các bạn biết thế nào không? Chuyện gì đến rồi cũng đã đến. Tôi thường xuyên lui tới quán cà phê của Thảo hơn, nhưng từ lần ấy chỉ có một mình. Và tranh thủ những tối rảnh rỗi không phải làm nhiều bài tập để tới dạy đàn cho Thảo. Hết mấy năm Đại học, cuối năm đó tôi tốt nghiệp ra trường. Tôi nhớ nhất mình đã thiếu nợ quán của Thảo một khoản tiền cà phê khá bộn nhưng Thảo cũng không thêm đòi. Đơn giản thôi : tôi và Thảo đã yêu nhau sau cái kỷ niệm buồn cười ấy và bây giờ Thảo cũng chính là vị hôn thê của tôi đó.